

Parçalanmış Ailelerin Çocuklar Üzerindeki Etkileri

ÖNERİLER

1) Her iki taraf yaşam boyu çocuğun anne babası olacağına bilincinde, uygarca ilişkilerini sürdürebilmelidir. Bu amaçla;

a) Kendi haklılığı, diğer ebeveynin haksızlığı ya da kendi iyiliği diğer ebeveynin kötülüğü şeklinde çocuğun kafasını karıştırmaya çalışmamalıdır.

b) Bu gergin ortamdan her iki tarafın ailesi uzak tutulmalı, çocuğun anne yanında olabildiğince ev dışı “anne-çocuk” beraberliğini, baba yanında olabildiğince de “baba-çocuk” beraberliğini yaşamasına ortam hazırlanmalıdır.

2) Çocuk anne ve babasını **düzenli aralıklarla** ama sürekli görebileceğinden **emin** olabilmelidir. Bu arada diğer ebeveyni cezalandırmak üzere herhangi bir görüşme günü, hastalık dışında ertelenmemelidir. Başka bir deyişle, öc almak düşüncesiyle çocuğu diğer ebeveyninden yoksun bırakmamalıdır.

3) Ayrılığı izleyen birinci yılın “duyusal şok” yılı olması nedeniyle bu dönemde çocuğun stresleriyle başa çıkmasında ona yardımcı olunmalı, onu zorlayacak ek yükten kaçınılmalıdır. Bu amaçla ayrılığın ardından yasal olsun ya da olmasın, çocuğun yaşamına başka bir kadın/erkek ortak edilmemelidir. Baba veya anne ikinci evliliğini bu kritik yılın ardından gerçekleştirmelidir. Ev dışı sinema, tiyatro, müze, piknik gezileri, sadece ebeveynle çocuk arasında gerçekleştirilmelidir.

4) Boşanma; bazı arkadaşlarıyla çocuğun daha az anlaştığı örneğinden hareketle, basit bir dille, her iki ebeveyn tarafından çocuğa anlatılmalı, ayrı mekanlarda sürekli ve devamlı olarak diğer ebeveyni görebileceği güvencesi vurgulanmalıdır. Buna ek olarak, boşanma olayında çocuğun suçu olmadığı, bunun anne-baba arasındaki ilişki sorunundan kaynaklandığı söylenmelidir.

5) Çocuk, her iki evde de dengeli ve eşit yaklaşım tarzıyla karşı karşıya bırakılmalıdır. Taraflardan biri, az görme gerekçesiyle abartılı bir tutum içinde, çocuğun her isteğine boyun eğen kişi konumuna gelmemelidir.